

neutrpěli na svých právech újmy. Důsledkem tohoto správného stanoviska stěžovatelova je, že k uvedené pohledávce nelze vůbec hleděti v pořadí, ve kterém došlo k jejímu poznamenání a že na ni může dojít až pod C 46, kde je poznamenáno dražební řízení pro vykonatelnou pohledávku eráru, ale rekursní soud nemůže sám ve věci rozhodnouti, poněvadž není blíže v I. stolici vysvětlen dosah citovaného odporu stěžovatelova.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud nepřiznal pohledávce státu uspokojení v knihovním pořadí, protože v pozemkové knize je pro pohledávku zástavní právo jen poznamenáno, nikoli zaznamenáno. Leč zástavní právo lze buď vložiti nebo zaznamenati (§ 9 knih. zák.), nikoli poznamenati (§ 20 knih. zák.). Uvedl-li berní úřad v žádosti o zápis zástavního práva, že žádá, by zástavní právo bylo »poznamenáno«, šlo očividně o omyl, o přepsání a žádost měla správně býti vyřízena, že se zástavní právo »zaznamenává« (§ 38 c) knih. zák.). Tomu nebylo ustanovení § 96 knih. zák. na závadu, neboť opraven by byl jen zřejmý omyl při označení skutečně zamýšleného způsobu zápisu (srovnej rozh. v Bartschově »das oest. allgemeine Grundbuchsgesetz« 3. vydání str. 121). Poznámce zástavního práva pro daňovou pohledávku státu jest proto přikládati význam a účinek záznamu a první soud nepochybil, když pohledávku státu jako v pozemkové knize zaznamenanou a předloženým výkazem nedoplatků prokázanou v knihovním pořadí přikázal.

Čís. 12784.

Zavinil-li právní zástupce vymáhajícího věřitele, neudav v návrhu na povolení exekuce vnucenou dražbou nemovitosti správně adresu knihovního věřitele, že uvědomění o dražbě nebylo tomuto věřiteli doručeno a že tento věřitel o dražbě nevěděl a nemohl se jí účastniti, ručí mu za škodu.

(Rozh. ze dne 8. září 1933, Rv I 1959/31.)

Žalovaný advokát podal jménem svého klienta návrh na vnucenou dražbu dlužníkovy nemovitosti. V seznamu zájemců uvedl žalovaný nesprávně jméno žalujícího knihovního věřitele, takže žalobce nebyl uvědoměn ani o povolení dražby, ani o dražebním roku. Při rozvrhu nejvyššího podání vyšel žalobce na prázdno. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody, tvrdě, že, kdyby byl býval o dražbě uvědoměn, byl by býval spolu podával, až by byla jeho pohledávka kryta. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Že žalobce nebyl o dražbě vyrozuměn, zavinil žalovaný, neudav v exekučním návrhu správně jeho adresu, ač to bylo jeho povinností (§ 54 čís. 3 posl. věta ex. ř.). Soud ovšem přehlédl, že uvědomění o dražbě nebylo doručeno přesně ani tak, jak udal adresu žalovaný, nýbrž místo Františku W-ovi v Ch. bylo doručeno A. W-ovi v Ch. To však žalovaného neomlouvá, neboť udání správné adresy bylo jeho povinností a nesplnění této povinnosti mělo v zápětí nesprávnost v doručení a umožnilo i přehlédnutí soudu. Příčinná spojitost mezi zaviněním žalovaného a škodou tu jest, neboť špatné udání adresy způsobilo, že žalobce o dražbě nevěděl a nemohl se jí účastnit, kdežto, kdyby byl o dražbě věděl, byl by se dostavil a dražil, ve kterémžto případě by buď byl vydražitel svou nabídku na potřebnou výši doplnil, anebo by žalobce sám byl dům vydražil a tím se škody uchránil.

Čís. 12785.

Bylo-li usnesení trestního soudu, jímž byla zákonnému zástupci obžalobce uložena povinnost nahradit obžalovaným útraty trestního řízení, nálezem nejvyššího jako zrušovacího soudu na zmateční stížnost k zachování zákona zrušeno, načež první soud uložil náhradu útrat přímo obžalobci, pominul právní důvod, aby si obžalovaní podrželi částku zapravenou jim zákonným zástupcem obžalobce na jejich exekuční zakročení jako útraty trestního řízení a exekuce, a jsou obžalovaní podle § 1435 obč. zák. povinni vrátit, co jim bylo takto plněno. Nárok na vrácení exekučních útrat jest příslušenstvím hlavního nároku na vrácení útrat trestního řízení a nemůže býti posuzován samostatně s hlediska přípustnosti opravných prostředků.

Je-li k vrácení útrat povinno několik obžalovaných, jde o dělitelný dluh a obžalobce (jeho zákonný zástupce) nemůže se domáhati zapravení jeho na každém z obžalovaných solidárně, nýbrž jen rovným dílem.

(Rozh. ze dne 8. září 1933, Rv I 429/32.)

Žalobce jako otcovský opatrovník svého nezletilého syna Wolframa G-a podal na obžalované žalobu pro urážku na cti. Soud první stolice žalované odsoudil, soud druhé stolice zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalované z obžaloby. Soud první stolice určil pak usnesením ze dne 21. ledna 1929 útraty žalovaných v trestním řízení na 3379 Kč 70 h a uložil jim náhradu žalobci. Stížnost proti tomuto rozhodnutí odmítl vrchní soud jako nepřipustnou. Žalobce podal zmateční stížnost na zástitu zákona, o čemž žalované vyrozuměl. Žalovaní však přes to vedli proti žalobci exekuci k vydobytí útrat. Za exekučního řízení zaplatil žalobce žalovaným útraty trestního řízení 3379 Kč 70 h a útraty exekučního řízení 124 Kč, celkem 3503 Kč 70 h. Rozhodnutím nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího ze dne 25. září 1929, Zm I 528/30